

A Non-Social Theory of Social Justice: A Critical Review of the Book '*Rethinking Social Justice*'

Ali Saeedi*

Abstract

'*Rethinking Social Justice*' emphasizes the intrinsicality of the moral value of justice and its precedence over other social values. The book's primary focus is on the conceptualization, reasons, and necessity of social justice without addressing the howness of the subject. This omission can be seen as a major flaw, for many justice-oriented challenges and conflicts arise in its howness. A major part of the book is devoted to reporting different theories of justice that are irrelevant to the Islamic theory of social justice. The book requires some Islamic humanities besides *Sharia* law and *Fiqh* to explain and implement justice. However, he does not go further to explain the relationship between the two. Reducing justice to a certain value alongside other values requires broader criteria to resolve conflicts between it and other values. This contradicts the book's claim of justice as being comprehensive and absolute. Furthermore, the issues of social justice addressed by the book are not so much "social" in their nature but just "theoretical" and "mental" aspects. However, this book can be used to teach and familiarize students and teachers with certain theoretical challenges.

Keywords: Social Justice, Shariah, Islamic Humanities, Social Values, Moral Values.

Extended Abstract

Aiming to elucidate the social concept of justice, '*Rethinking Social Justice*' by Ahmed Vaezi emphasizes the intrinsicality of the moral value of justice and its precedence over

* Assistant Professor of Islamic Economics, Qom University, Qom, Iran, a.saeedi@qom.ac.ir

Date received: 20/09/2024, Date of acceptance: 29/12/2024

other social values. The book presents a thesis under the rubric of "The Comprehensive and Self-Sufficient Moral Value of Justice," which consists of three pillars: conceptual, value-based, and subject-oriented. The conceptual pillar of justice implies that justice is a simple concept whose understanding and abstraction can emerge from diverse and multifaceted origins. The disagreement regarding justice lies not in its definition but in how the titles and aspects of justice (e.g., equality, the relegating discrimination, granting rights, and considerations of merit) are applied to various instances and cases. The value-based pillar of the theory encompasses three main claims regarding the desirability and significance of justice: firstly, this value is moral rather than individual, emotional, or functional; secondly, the value of justice is intrinsic and self-sufficient, meaning justice, in terms of the value that stands alone; and thirdly, this value is absolute and unconditional, holding desirability in every circumstance, time, and place. The subject-oriented pillar refers to the "comprehensive" nature of the value of justice, explaining it beyond distributive justice in any scope or field. It also recognizes processes, structures, institutions, regulations, and powers delegated to certain officials as qualifying for justice or injustice. As mentioned in the Introduction, the book's primary focus is on the conceptualization, reasons, and necessity of social justice without addressing the howness of the subject. This omission can be seen as a major flaw in the presented theory, for many justice-oriented challenges and conflicts arise in its howness. Without entering this domain, one may navigate through abstractions and disjointed mental terms utterly disconnected from reality. Instead of an encyclopedic approach, the book tries to extract, from the theories mentioned, those parts of social justice that sound in its intellectual framework criticizes and evaluates them. However, the multiplicity of secular social justice theories has caused a major part of the book to simply report different theories of justice without having much benefit for the audience looking for a theory of social justice based on Islam. The book does not consider the implementation of *Sharia* law alone to be sufficient for realizing social justice; it considers a collection of Islamic humanities, along with *Fiqh* and *Sharia* law, necessary for explaining and implementing justice. However, it does not provide further explanations of the relationship of these humanities to *Fiqh*. The most incomplete part of the book is the list containing the virtues of Islamic society. Looking at authentic Islamic sources, it presents an eight-point list, headed by (i) "Establishing justice and relegating oppression and discrimination," followed by (ii) social commitment to the principles and rules of *Sharia*, (iii) alleviation of poverty and attention to the disadvantaged, (iv) people-loving and ensuring public satisfaction, (v) respecting the

3 Abstract

rights and dignity of individuals, (vi) protecting Islamic ethics and spirituality, (vii) meritocracy in delegating responsibilities and authorities, and finally (viii) strengthening the unity and integrity of the Islamic society. The above points deserve special and critical attention. First, the enumeration of these eight points lacks a relevant specific methodology and sufficient precision. Second, points such as alleviating poverty, respecting rights, and meritocracy are examples of establishing justice. In addition, if one considers the perspective of advocates of the inclusion of *Sharia* into justice, then commitment to the principles and rules of *Sharia* can also be defined and implemented under justice. Finally, more merit-oriented values are not mentioned in the book. They include virtues such as preserving and strengthening Islamic identity, protecting the Islamic state, defending the oppressed, being an exemplar for other people, fighting against oppressors and arrogant people, and so on. On the one hand, the book considers justice a comprehensive, pervasive, and prevalent issue in all areas and layers of social relations (which, in this sense, is the basis of giving meaning to all values and prioritizing them). On the other hand, it considers justice a value alongside other values that precede them, yet it is not necessarily a discussion of justice wherever there is a discussion of values or good and bad. Suppose justice is merely a value alongside other values. In that case, it cannot be the basis of social arrangements because social arrangements require ranking values and measuring them against comprehensive and socially accepted moral criteria. Therefore, if justice is merely a value alongside other values, a broader concept is needed to resolve conflicts between it and other values. This contradicts the author's view of justice as being comprehensive and absolute. Furthermore, the issues of social justice addressed in the book are not so much "social" in their nature but just "theoretical" and "mental" aspects that are mainly discussed in academic circles. In other words, this theory has been proposed without reference to a specific society or history, which has seriously cast doubt on its being "social" per se. However, this book can be used for teaching purposes and to familiarize students and teachers with certain theoretical challenges and substantive boundaries between theories while teaching the terminology and schools of justice.

Bibliography

- PourEzzat, Ali Asghar, Ahmad Vaezi, and Gholamreza Salimi.** 2013. "Analysis and Examination of the Axiological Presuppositions of Organizational Justice." *Eslam va Modiriat*, Year 3, Issue 5.
- Mohsenzadeh, Mohammad Ali, Ahmad Vaezi, and Mostafa Jafartayyari.** 2021. "The Origin and Arguments of Justice in the Views of Rawls and Allameh Tabatabai." *Ma'refat-e Siasi*, Year 13, Issue 1 (Serial 25), pp. 93–110.

- Vaezi, Ahmad.** 2024. *Social Justice and Contemporary Islamic Thought*. Qom: Research Institute of Islamic Sciences and Culture.
- Vaezi, Ahmad.** 2022. "The Pillars of the Comprehensive and Self-Sufficient Theory of Moral Value of Justice." *Journal of Olum-e Siasi (Bagher al-Uloom)*, Year 25, Issue 98, pp. 7–24.
- Vaezi, Ahmad.** 2022. *Rethinking Social Justice: What, Why, and Scope*. Bustan-e Ketab, Qom.
- Vaezi, Ahmad.** 2021. "Social Justice and Its Relation to Distributive Justice." *Journal of Olum-e Siasi (Bagher al-Uloom)*, Year 24, Issue 95, pp. 7–24.
- Vaezi, Ahmad.** 2019. "The Capacities of Alavid Spirituality in Realizing Social Justice." *Journal of Olum-e Siasi (Bagher al-Uloom)*, Year 22, Issue 85, pp. 7–24.
- Vaezi, Ahmad.** 2019. *Motahhari and Justice*. Tehran: Allameh Motahhari Scientific and Cultural Foundation, Nada-ye Fitrat Publications.
- Vaezi, Ahmad.** 2013. "Freedom within the Framework of Islamic Rationality." *Pajuheshhaye Akhlaqi*, Year 3, Issue 4 (Serial 12).
- Vaezi, Ahmad.** 2012. "The Normative Aspect of the Islamic Conception of Freedom." *Journal of Olum-e Siasi (Bagher al-Uloom)*, Year 15, Issue 57.
- Vaezi, Ahmad.** 2011. "Analysis of Martyr Motahhari's Contributions to the Discussion of Social Justice." *Journal of Olum-e Siasi*, Year 14, Issue 53.
- Vaezi, Ahmad.** 2009. "Justice and the Duties of a Religious Government." *Ma'refat-e Siasi*, Year 1, Issue 1.
- Vaezi, Ahmad.** 2009. *Critique and Examination of Theories of Justice*. Qom: Imam Khomeini Educational and Research Institute Publications.
- Vaezi, Ahmad.** 2005. *John Rawls: From the Theory of Justice to Political Liberalism*. Qom: Bustan-e Ketab Qom (Publications of the Islamic Propagation Office of Qom Seminary).
- Vaezi, Ahmad.** 2005. "The Theory of Justice in David Hume's Thought." *Pajuheshha-ye Falsafi va Kalami*, Issue 24.
- Vaezi, Ahmad, and Ahmad Oliaei.** 2020. "Epistemological Reflections on Cultural Justice." *Eslam va Motale'at Ejtema'ee*, Year 8, Issue 3 (Serial 31), pp. 7–35.
- Vaezi, Ahmad, and Abdollah Asareh.** 2020. "The Relationship between Divine Sovereignty and Human Sovereignty in Accepting or Rejecting God's Legislative Will." *Majalle Olum-e Siasi (Bagher al-Uloom)*, Year 23, Issue 90, pp. 35–56.
- Vaezi, Ahmad, and Hojir Mehri.** 2010. "The Ethical Challenge of John Rawls' Theory of Justice." *Pajuheshha-ye Akhlaqi*, Year 1, Issue 2.
- Vahidi Manesh, Hamzeh Ali, and Ahmad Vaezi.** 2011. "Ethics and Its Place in Liberal Foreign Policy." *Ma'refat-e Siasi*, Year 3, Issue 2 (Serial 6).
- Hashemi Karoui, Seyed Ali Akbar, and Ahmad Vaezi.** 2021. "Examining Sadra's Theory of Social Justice from the Perspective of Political Philosophy." *Hekamt-e Sadraee*, Year 10, Issue 1 (Serial 19), pp. 173–186.

5 Abstract

- Bloor, David & Barry Barnes (1982)** "Rationality, Relativism and the Sociology of Knowledge", in S. Lukes and M. Hollis, eds. *Rationality and Relativism* (Oxford, Blackwell, 1982).
- Davidson (2004)** "Incoherence and Irrationality", in D. Davidson, *Problems of Rationality* (Oxford, Clarendon Press).
- Feyerabend, Paul (1977)** "Rationalism, Relativism and Scientific Method", in P. K. Feyerabend, *Knowledge, Science and Relativism*, ed. by J. Preston (Cambridge, Cambridge University Press, 1999).
- Foley, Richard (1988)** "Different Conceptions of Rationality", in E. McMullin, ed. *Construction and Constraint: The Shaping of Scientific Rationality* (Notre Dame, Notre Dame University Press, 1988).
- Hacking (1983)** "Rationality", in I. Hacking, *Representing and Intervening* (Cambridge, Cambridge University Press).
- Hausman, Daniel M. and Michael McPherson (2006)**, *Economic Analysis, Moral Philosophy and Public Policy*, Cambridge University Press.
- MacIntyre (1988)** "The Rationality of Traditions", a chapter of A. MacIntyre, *Whose Justice? Which Rationality?* (Notre Dame, Notre Dame University Press, 1988).
- McCloskey, Donald. (1983)**, "Rhetoric of Economics" *Journal of Economic Literature*, Vol XXI (June 1983), pp. 481-515.
- Rawls, John (1999)**, *A Theory of Justice*, the Belknap Press of Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts.
- Rorty (1996)**, "The Ambiguity of Rationality", in *Constellations*, vol. 3, no.1.
- Sandel, Michael (2009)**, *Justice: What is the Right Thing to Do?*, New York: Farrar, Straus and Giroux. ISBN 9780374532505.

پروہشگاہ علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

نظریه‌ای غیراجتماعی در باب عدالت اجتماعی نقد و بررسی کتاب بازاندیشی عدالت اجتماعی

علی سعیدی*

چکیده

نویسنده کتاب *بازاندیشی عدالت اجتماعی* نظریه خود را «ارزش اخلاقی فراگیر و خودبسنده عدالت» نامگذاری کرده که دارای سه رکن مفهومی، ارزشی و موضوعی است. بخش عمده‌ای از کتاب صرفاً به گزارش نظریات مختلف عدالت پرداخته است بدون آنکه برای مخاطبانی که به دنبال نظریه‌ای از عدالت اجتماعی هستند به اسلام هستند، آورده چندانی داشته باشد. نویسنده اجرای شریعت را به‌تنهایی برای تحقق عدالت اجتماعی کافی نمی‌داند و مجموعه‌ای از علوم انسانی اسلامی را در کنار فقه و شریعت برای تبیین و اجرای عدالت ضروری می‌داند. در نگاه وی عدالت ارزشی در کنار سایر ارزش‌ها است درحالی‌که این تلقی از عدالت نمی‌تواند مبنای تنظیمات اجتماعی قرار بگیرد چرا که نیازمند معیاری برای سنجش آن در مقابل سایر ارزش‌ها هستیم. مسائلی از عدالت اجتماعی که نویسنده درصدد پاسخ به آن‌هاست بیش از آنکه مسائلی «اجتماعی» باشد، مسائلی «نظری» و «ذهنی» است که عمدتاً در مجامع علمی با آن سروکار دارند. درواقع این نظریه فارغ از جامعه و تاریخ خاص مطرح شده و لذا اتصاف آن به «اجتماعی» بودن دچار تردید جدی شده است. باین‌حال این کتاب به‌لحاظ آموزشی می‌تواند قابل استفاده باشد و خواننده را ضمن فراگیری اصطلاحات و مکاتب عدالت، با چالش‌های نظری و مرزبندی‌های ماهوی میان نظریات آشنا سازد.

کلیدواژه‌ها: عدالت اجتماعی، شریعت، علوم انسانی اسلامی، ارزش‌های اجتماعی، ارزش اخلاقی.

* استادیار اقتصاد اسلامی، دانشگاه قم، قم، ایران، a.saeedi@qom.ac.ir

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۶/۳۰، تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۱۰/۰۹

۱. مقدمه

نظریه عدالت اجتماعی در دوران معاصر جهان اسلام، به یکی از چالش‌های فکری اساسی تبدیل شده است. انباشتی از آموزه‌های اسلامی در طول تاریخ تمدن اسلامی از یک سو و تحدی نظریات غربی در باب عدالت از سوی دیگر، متفکران مسلمان بسیاری را از سیدقطب گرفته تا شهید صدر و شهید مطهری و رهبران انقلاب اسلامی درگیر این مسئله کرده است. چالش عدالت اجتماعی در جهان اسلام از یک سو با نیاز دولت‌ملت‌های مدرن به نظریه‌ای در باب سازماندهی جامعه مرتبط است و از سوی دیگر، با دعوت قرآن و سنت به عدالت‌ورزی و عدالت‌گستری. باین حال، این دو منشأ نیاز، اقتضائات متفاوت و بعضاً متباینی را در عرصه عدالت اجتماعی طلب می‌کنند که لزوماً و به راحتی جمع‌پذیر نیستند.

با وقوع جنبش روشنفکری در قرن هجدهم اروپا و کنارگذاشتن ارتباط عمودی جهان ماده با عالم معنا، متفکران اروپایی با تکیه بر عقل خودبنیاد به دنبال یافتن مبنا و معیاری برای قضاوت درباره کنش‌ها و سیاست‌های انسانی پرداختند، بی آنکه دغدغه التزام به شریعت یا آموزه‌های وحیانی را داشته باشند. در این مسیر، نظریات و دیدگاه‌های متعدد و متشتت و واگرایی روزبه‌روز به وجود آمده است. حتی لیبرال‌ها که در ابتدا مورد مؤاخذه عدالت‌خواهان سوسیالیست و مارکسیست قرار داشتند، با انتشار کتاب رالز، علم عدالت را با تقریری لیبرالیستی به دست گرفتند. در جهان اسلام، از یک سو متفکران به دنبال احیای هویت اسلامی در دوران معاصر هستند و از سوی دیگر، تحت تأثیر این اندیشه‌های سکولار وارداتی قرار دارند. همین رفت‌وبرگشت میان عناصر هویتی اسلامی و نظریات متعدد و متکثر سکولار غربی، باعث شده است دسته‌بندی‌های متفاوتی در میان عدالت‌پژوهان مسلمان شکل بگیرد و هر کدام به یک طرف سوگیری پیدا کنند یا اینکه برای غلبه بر این سوگیری، مسیری میانه را دنبال کنند. کتاب *بازاندیشی عدالت اجتماعی* نوشته حجت‌الاسلام واعظی را گامی در این مسیر می‌توان دانست. در این مقاله تلاش می‌شود ضمن تبیین ایده محوری کتاب، نکات چالش‌برانگیز آن شکافته شود و مسیر گفت‌وگو در باب عدالت پروتق‌تر گردد.

۲. معرفی کلی اثر

کتاب *بازاندیشی عدالت اجتماعی* جدیدترین اثر حجت‌الاسلام دکتر احمد واعظی است که در سال ۱۴۰۱ منتشر شده است. تعداد صفحات کتاب ۲۵۶ صفحه در قطع رقعی می‌باشد. این کتاب در چهار فصل ساماندهی شده است که در سه فصل اول به «چیستی عدالت اجتماعی»،

«چرایی عدالت اجتماعی» و «نسبت عدالت با دیگر ارزش‌های اجتماعی» می‌پردازد و در فصل چهارم به بیان نظریه مختار خود درباره عدالت اجتماعی می‌پردازد: «نظریه ارزش اخلاقی فراگیر و خودبسنده عدالت». نکته درخور تحسین در کتاب این است که در انتهای هر فصل چکیده ادعاها و استدلال‌های آن فصل را به صورت خلاصه و شماره‌گذاری شده بازنویسی کرده است و این امر فهم ایده محوری هر فصل و سیر استدلال را تسهیل می‌کند.

نویسنده در فصل اول به مفهوم‌شناسی عدالت می‌پردازد و معتقد است عدالت دارای سطحی از معنای ارتكازی است که «نه تغییرات اجتماعی و فرهنگی در آن اثر می‌گذارد و نه برداشت‌ها و تلقی‌ها از اصول و معیارهای عدالت و چگونگی استقرار و فعلیت بخشیدن به آن، ساحت معنای ارتكازی و تجریدی عدالت را دچار خلل و آسیب می‌کند» (واعظی، ۱۴۰۱، ۸۰). همچنین او در بیان ضرورت مفهوم‌شناسی عدالت تأکید می‌کند که بسیاری از نظریه‌های عدالت بر محور تفسیر و برداشت خاص نظریه پرداز از یکی از جهات و خاستگاه‌های انتزاع معنایی عدالت شکل گرفته است و لذا مفهوم‌شناسی عدالت از نظریه‌پردازی عدالت منفک نیست. نویسنده عدالت را اشتراک لفظی نمی‌داند اگرچه نمی‌توان برای آن مقوم معنایی بسیط و واحد قائل شد. در نگاه او، غالب نظریه‌های عدالت دست کم به یکی از جهات و خاستگاه‌های معنایی درک ارتكازی از عدالت ناظر هستند مثلاً «حق» به شیوه‌های متفاوتی تفسیر شده یا اینکه بسیاری از نظریه‌های عدالت «برابری» را محور قرار داده‌اند.

در ادامه فصل اول، نویسنده عدالت اجتماعی را فراتر و عام‌تر از عدالت توزیعی می‌داند که امر نوپدیدی است که مرهون تحولات فکری دوران مدرن است (واعظی، ۱۴۰۱، ۸۲). درنهایت در این فصل اشاره می‌کند که در فلسفه کلاسیک، تلقی اخلاقی از عدالت به اخلاق فردی محدود نشده بلکه وجه سیاسی نیز داشته است و «هم عدالت فردی و اخلاقی و هم عدالت در عرصه اجتماع و سیاست هر دو در خدمت شکوفایی خیرات و کمالات ذاتی بشر و وصول به سعادت بوده است؛ یعنی تلقی اخلاقی-سیاسی از عدالت غلبه داشته است». اما در دوران مدرن «وجه اخلاقی عدالت از وجه سیاسی آن متمایز و جدا می‌شود و نظم سیاسی منهای وجه اخلاقی و بدون توجه به سعادت و فضایل مشترک انسانی مورد تأمل قرار می‌گیرد» (واعظی، ۱۴۰۱، ۸۳). به بیان دیگر، در دوران مدرن تلقی اجتماعی-سیاسی از عدالت غلبه پیدا کرده که معطوف به گستره خیرات مادی است و به هیچ رو ناظر به غایات و خیرات مندرج در عنوان سعادت نیست.

در فصل دوم کتاب، نویسنده درصدد است چرایی عدالت اجتماعی و دلایل موجه‌کننده آن را بیان کند. او این فصل را با عدالت به مثابه اخلاق اجتماعی آغاز می‌کند و بر این باور است که در رویکرد اخلاقی به عدالت اجتماعی

فرض بر آن است که جامعه سیاسی نیازمند مینا و پشتوانه اخلاقی است و قوام جامعه سیاسی متکی به فضایل و ارزش‌هایی است که حقایق اخلاقی زیست اجتماعی انسان را تشکیل می‌دهند. پس عدالت از آن جهت که واقعاً یک ارزش و فضیلت اجتماعی است باید در ارکان حیات جمعی مدنظر باشد (واعظی، ۱۴۰۱، ۹۴).

اما در رویکرد صرفاً حقوقی و سیاسی به عدالت اجتماعی، فرض بر آن است که در جامعه تکثرگرایی اخلاقی حاکم است، نزاع‌های فکری درباره خیرات و غایات زندگی فردی و اجتماعی به سرانجام نخواهد رسید و راهی برای رهایی از پلورالیسم معرفتی و اخلاقی وجود ندارد. بنابراین تنها راه ممکن، پذیرش ارزش‌ها و اصول لیبرالیستی از جمله تلقی لیبرالیستی از عدالت اجتماعی است تا چارچوبی برای همکاری اجتماعی بادوام فراهم آید.

نویسنده در ادامه فصل دوم به نقد دیدگاه‌های مخالفان عدالت اجتماعی می‌پردازد که غالباً خاستگاهی لیبرالیستی دارند و ادله خود را بر نفی و طرد هر گونه مدل و الگوی عدالت توزیعی و اجتماعی بر پایه دفاع از لیبرالیسم کلاسیک و بازار آزاد رقابتی استوار می‌کنند (واعظی، ۱۴۰۱، ۱۶۱). او معتقد است هم جان رالز متأخر و هم رابرت نوزیک رویکرد نااخلاقی به ارزشمندی عدالت دارند یعنی ارزشمندی عدالت را امری سیاسی یا حقوقی می‌دانند نه امری اخلاقی. اما نویسنده کتاب بر این باور است که عدالت ذاتاً ارزشمند است و این ارزشمندی منشأ اخلاقی دارد. بر این اساس، او دیدگاه‌های ظاهرگرا را که التزام به احکام فقهی و شریعت را برای تحقق عدالت اجتماعی کافی می‌دانند رد می‌کند. او از میان دو نگاه حداکثری و حداقلی به رابطه عدالت و شریعت، روش میانه‌ای را انتخاب می‌کند تا نقش معرفتی شریعت را با درک عقلانی از آن هم‌نوا و سازگار سازد (واعظی، ۱۴۰۱، ۱۶۳). درنهایت نویسنده کتاب بر این باور است که اوامر قرآنی به عدل و قسط اوامری تأسیسی هستند اما نه تکالیف به مکلف فردی و نه صرفاً متکی به فقه، بلکه «امثال این اوامر نیازمند کاربست دانش‌های مختلف و اعمال مدیریت صحیح و نقشه راه و الگوی عملیاتی استقرار عدالت در مناسبات مختلف اجتماعی» (واعظی، ۱۴۰۱، ۱۶۳) است. درواقع نویسنده در اینجا برای علوم انسانی اسلامی در کنار فقه، نقش کلیدی در جهت بسط عدالت اجتماعی قائل است. اگرچه این نگاهی رو به جلو است اما ورود

به حیطه علوم انسانی اسلامی، ورود به عرصه پهنآوری از چالش‌ها و منازعات است که نویسنده کتاب از کنار آن عبور می‌کند و وارد آن نمی‌شود.

نویسنده که در فصل اول مفهوم اجتماعی عدالت را تبیین کرده و در فصل دوم به ذاتی بودن ارزش اخلاقی آن تأکید کرده است، در فصل سوم درصدد بیان نسبت عدالت با سایر ارزش‌های اجتماعی برآمده است. نویسنده با تأکید بر نقش و کارکرد مستقیم و مؤثر ارزش‌ها و فضائل جامعه سیاسی در تنظیم مناسبات و کلان‌ساختارهای حیات جمعی، ارزش‌هایی مانند برقراری عدالت و نفی ظلم و تبعیض، تعهد به اصول و احکام شریعت، فقرزدایی و توجه به محرومان، مردمداری و تأمین رضایت عامه، محترم‌شمردن حقوق و کرامت افراد، صیانت از اخلاق و معنویت اسلامی، شایسته‌سالاری در تفویض مسئولیت‌ها و تحکیم وحدت و انسجام جامعه اسلامی را مجموعه فضائل و ارزش‌های اجتماعی جامعه سیاسی اسلامی می‌داند نه هر ارزش اجتماعی و امر مقبول اجتماعی دیگری را (واعظی، ۱۴۰۱، ۲۰۰). اگرچه نویسنده منشأ و مبدأ اعتبار این ارزش‌ها و فضائل را یکسان نمی‌داند و مجموعه‌ای از نصوص دینی، اعتبار عقلی و فطری را در این زمینه مؤثر می‌داند (واعظی، ۱۴۰۱، ۲۱۳) اما به سه دلیل عدالت را بر سایر ارزش‌های اجتماعی مقدم می‌داند: اولاً ارزشمندی ذاتی عدالت، ثانیاً اطلاق و فراگیری آن و ثالثاً تأکیدات خاص قرآنی بر عدل‌ورزی و استقرار عدالت و قسط (واعظی، ۱۴۰۱، ۲۱۴). باین حال اینکه عدالت را به‌لحاظ ماهوی ارزشی در کنار سایر ارزش‌ها بدانیم بدان معناست که عدالت را در یک معنای خاص و مترادف با ارزشی خاص در نظر گرفته باشیم چه اینکه ارزش‌هایی مانند نفی ظلم و تبعیض یا فقرزدایی یا محترم‌شمردن حقوق و کرامت افراد به‌وضوح از مصادیق یا ابعاد عدالت است و تقدم عدالت بر آن‌ها تنها از این نظر قابل فهم است که خود عدالت را چیزی جز این‌ها بدانیم و متأسفانه نویسنده کتاب در این زمینه بحثی نکرده است. حتی در فصل اول هم صرفاً به اینکه عدالت ماهیتی اجتماعی دارد بسنده کرده و محتوای آن را بیان نکرده است. اما اگر عدالت را به تعبیر افلاطون مادر ارزش‌ها و فضائل بدانیم نه ارزشی در کنار سایر ارزش‌ها، اساساً بحث تقدم عدالت بر سایر ارزش‌ها متفنی می‌شود.

در فصل چهارم و پایانی کتاب، نویسنده درصدد است که دیدگاه خود درباره عدالت را تحت عنوان «ارزش اخلاقی فراگیر و خودبسنده عدالت» جمع‌بندی کند. او سه رکن اساسی را برای عدالت بر می‌شمرد و به تبیین هر کدام می‌پردازد. نخست، رکن مفهومی نظریه را بیان می‌کند. نویسنده برای عدالت معنای واحد و یکسانی قائل است صرف‌نظر از کاربری وسیع و گسترده آن و صرف‌نظر از اختلاف نظرها در داورهای عادلانه و غیرعادلانه بودن امور. او

عدالت را مفهومی بسیط می‌داند که درک و انتزاع آن از خاستگاه‌های متنوع و متکثری امکانپذیر است (واعظی، ۱۴۰۱، ۲۱۸). به بیان دیگر، اختلاف در مسئله عدالت نه در مفهوم آن بلکه در تطبیق عناوین و جهات عدالت (مانند برابری یا نفی تبعیض یا اعطای حقوق و مراعات شایستگی‌ها) بر مصادیق و موارد است. مثلاً گروهی اساساً حقی برای عده‌ای قائل نیستند یا مشمولان تصمیم و اقدام را برابر نمی‌دانند یا اساساً شایستگی یا استحقاق را مبنای توزیع عادلانه امکانات و امتیازات نمی‌دانند و گروهی دیگر در مقابل تصور کاملاً متفاوتی در این موارد دارند. بنابراین در رکن مفهومی نظریه اولاً عدالت مفهومی یکه و واحد است، ثانیاً منشأ انتزاع و مبنای فهم متکثری دارد و ثالثاً هیچ‌یک از عناوین و جهاتی را که می‌توانند خاستگاه حصول و درک این مفهوم باشند نباید داخل حریم معنایی آن کرد (واعظی، ۱۴۰۱، ۲۲۰ و ۲۲۱). البته نویسنده هیچ توضیحی درباره آن مفهوم بسیط عدالت که همه در آن اشتراک معنوی دارند نمی‌دهد و اینکه چه ضرورتی برای پذیرش این تلقی وجود دارد و چه نزاعی را مرتفع می‌سازد مشخص نیست.

دوم، رکن ارزشی نظریه است که شامل سه ادعای اصلی درباره مطلوبیت و ارزشمندی عدالت است: اولاً این ارزشمندی اخلاقی است نه فردی، عاطفی و احساسی یا کارکردی؛ ثانیاً این ارزشمندی عدالت، ذاتی و فی‌نفسه است و عدالت در امر ارزشمندی، خودبسند و خودکفاست؛ ثالثاً این ارزشمندی مطلق و غیرمشروط است و در هر شرایط و هر زمان و مکانی عدالت مطلوبیت دارد (واعظی، ۱۴۰۱، ۲۲۱).

سومین رکن نظریه، رکن موضوعی آن است که به «فراگیری» ارزشمندی عدالت اشاره می‌کند و آن را فراتر از عدالت توزیعی با هر گستره و میدانی تبیین می‌کند. به بیان دیگر، نویسنده عدالت را صرفاً صفت توزیع مواهب و خیرات نمی‌داند بلکه فرایندها و ساختارها و نهادها و مقررات و اختیارات واگذارشده به برخی صاحبان مناصب رسمی را نیز قابل اتصاف به عدالت یا بی‌عدالتی می‌داند (واعظی، ۱۴۰۱، ۲۳۳). به باور نویسنده

هر جا و در هر ساحت و در هر لایه از لایه‌های مناسبات اجتماعی، عدالت و بی‌عدالتی مصداق پیدا کرد، بار و توان اخلاقی آن بی‌هیچ تفاوتی، تکالیف و وظایفی را بر عهده می‌آورد و جانب موضوعی عدالت قابل تقیید و تقلیل و محدودسازی نیست (واعظی، ۱۴۰۱، ۲۳۴).

اینکه دایره شمول عدالت را فراتر از صرف توزیع مواهب بدانیم ایده جذاب و البته نه‌چندان نوآورانه‌ای است اما ورودنکردن به مصادیق عینی و چالشی باعث شده است این بخش نظریه

که شاید مهم‌ترین و کاربردی‌ترین قسمت آن باشد، همچنان گنگ و بی‌نتیجه باقی بماند. به نظر می‌رسد اتصاف نهادها و سازمان‌ها و مقررات به عادلانه‌بودن یا نبودن آنگونه که رالز هم در کتاب نخست خود بدان اشاره می‌کند (نک: Rawls 1999, 3)، در مقابل دیدگاه کسانی که عدالت را صرفاً صفت فعل انسانی می‌دانند، بدون ذکر مصادیق و ورود به جزئیات بحث، صرفاً از جنس توسعه مفهومی عدالت یا بازی با الفاظ باشد چه اینکه به‌هرحال درباره «خوب یا بد بودن» هر چیزی می‌توان بحث کرد و ملاکی را برای آن به شمار آورد و اینکه آیا نام آن را عدالت بدانیم یا ندانیم اثر خاصی در قضاوت ندارد. به‌عنوان مثال، اینکه بحث درباره «کارآمدی» یک سازمان یا ترتیبات سیاسی یا اجتماعی را لزوماً باید در دایره عدالت گذاشت یا خیر، صرفاً بحثی لفظی است و در نتیجه‌گیری و قضاوت امر اثری ندارد. به بیان روشن‌تر، در این مثال، هم می‌توان مسئله را در چارچوب ادبیات عدالت صورت‌بندی کرد و گفت معیار عدالت «کارآمدی» در نظر گرفته شده است و بنابراین کارآمدی مترادف عادلانه‌بودن و ناکارآمدی مترادف ناعادلانه‌بودن است و هم می‌توان به‌گونه دیگری آن را صورت‌بندی کرد که اینجا اساساً بحث از ارزشی به نام عدالت نیست، بلکه بحث از ارزش دیگری است به نام «کارآمدی»! صورت‌بندی اول عدالت را به معنایی فراگیر در نظر گرفته است اما صورت‌بندی دوم آن را ارزشی در کنار سایر ارزشها دانسته است. اینکه نویسنده کتاب کدام صورت‌بندی از عدالت را می‌پذیرد متأسفانه مغفول مانده است چرا که همانگونه که اشاره شد، وی از یک سو عدالت را امری فراگیر و ساری و جاری در همهٔ ساحت‌ها و لایه‌های مناسبات اجتماعی می‌داند (که از این نظر به‌صورت‌بندی اول نزدیک‌تر است) و از سوی دیگر آن را ارزشی در کنار سایر ارزش‌ها می‌داند که البته بر آن‌ها مقدم است اما لزوماً هرچا بحث از ارزش‌ها یا خوب و بد باشد بحث از عدالت نیست (که از این منظر به‌صورت‌بندی دوم نزدیک‌تر است).

۳. خاستگاه اثر

بازاندیشی عدالت اجتماعی را باید در سلسلهٔ آثار پژوهشی احمد واعظی در زمینهٔ عدالت دانست. عمدهٔ مقالات و کتاب‌های وی به تبیین نظریات و مکاتب مختلف عدالت مربوط می‌شود که به‌عنوان نمونه می‌توان به موارد زیر اشاره کرد:

- مقالات:

- «ارکان نظریه ارزش اخلاقی فراگیر و خودبسنده عدالت»، ۱۴۰۱

- «عدالت اجتماعی و نسبت آن با عدالت توزیعی»، ۱۴۰۰
- «ظرفیت‌های معنویت‌گرایی علوی در تحقق عدالت اجتماعی»، ۱۳۹۸
- «آزادی در چارچوب عقلانیت اسلامی»، ۱۳۹۲
- «جانب هنجاری تلقی اسلامی از آزادی»، ۱۳۹۱
- «تحلیل رهاورد شهید مطهری در بحث عدالت اجتماعی»، ۱۳۹۰
- «عدالت و وظایف دولت دینی»، ۱۳۸۸
- «نظریه عدالت در اندیشه دیوید هیوم»، ۱۳۸۴

- کتاب‌ها

- عدالت اجتماعی و فکر اسلامی معاصر، ۱۴۰۳
- مطهری و عدالت، ۱۳۹۸
- نقد و بررسی نظریه‌های عدالت، ۱۳۸۸
- جان رالز؛ از نظریه عدالت تا لیبرالیسم سیاسی، ۱۳۸۴

پروژه پژوهشی مؤلف، نقد و ارزیابی نظریات سکولار در باب عدالت و ارائه تقریری از متفکران اسلامی معاصر در این حوزه است و از این نظر منابع درخور مطالعه خوبی را پدید آورده است. شاید جامع‌ترین اثر نویسنده در زمینه عدالت کتاب نقد و بررسی نظریه‌های عدالت او باشد که در سال ۱۳۸۸ به چاپ رسیده است. او در این کتاب مفاهیم و تعاریف مختلف از عدالت را از فایده‌گرایی گرفته تا اختیارگرایی و فضیلت‌گرایی با ارجاع به متفکران اصلی این مکاتب تبیین و نقادی کرده است. در کنار این، در مقالات متعددی نویسنده تلاش کرده است مفهوم عدالت را در اندیشه متفکران اسلامی به‌ویژه شهید مطهری تبیین و جایگاه آن را در هندسه معرفت دینی روشن سازد. تلاش‌های گسترده مؤلف در بررسی دیدگاه‌های صاحب‌نظران عدالت اجتماعی نهایتاً منجر به پدیدآوردن کتاب حاضر به‌عنوان نظریه‌ای متفاوت در باب عدالت اجتماعی شده است. از این نظر کتاب بازاندیشی عدالت اجتماعی زمینه گفت‌وگو با سایر دیدگاه‌ها و مکاتب عدالت را دارا می‌باشد و نویسنده خطوط افتراق و مرزبندی نظریه خود را با سایر برداشت‌ها از عدالت تا حدودی روشن ساخته است و از این جهت کتابی در خور تحسین است. به‌عنوان مثال در فصل اول نویسنده تمایز تلقی‌های کلاسیک از عدالت را با تلقی‌های مدرن به‌خوبی تبیین می‌کند و درهم‌تنیدگی برداشت اخلاقی

و سیاسی از عدالت را در دوران پیشامدرن و تفکیک آن‌ها را در دوره مدرن نشان می‌دهد. همچنین در فصل دوم ادله مخالفان عدالت اجتماعی را تبیین و نقد می‌کند. در سراسر کتاب نیز تمایز خود را با برداشت‌های لیبرالیستی و سکولار از عدالت توضیح می‌دهد. با این حال، گستردگی مفهومی و نظری عدالت باعث شده است بخش عمده‌ای از کتاب به بیان همین تمایزها پرداخته شود و خروجی عینی نظریه مؤلف در حل معضلات اجتماعی و چالش‌های عدالت تبیین نشود.

۴. نقد شکلی

کتاب *بازاندیشی عدالت اجتماعی* در قطع رقعی و کاغذ کاهی و در ۵۰۰ نسخه در چاپ اول منتشر شده است. سادگی صفحه‌آرایی و منظم بودن فصل‌بندی‌ها باعث آرامش بصری و سهولت در خوانش کتاب می‌شود. فصل‌بندی کتاب از نظم منطقی برخوردار است و نویسنده گام به گام ارکان نظریه خود را به پیش می‌برد. وجود چکیده در انتهای هر فصل به فهم محور اصلی هر فصل کمک بسیاری می‌کند. طرح جلد کتاب انبوهی از مردم را نشان می‌دهد که بیانگر بعد اجتماعی نظریه عدالت است اگرچه در محتوای کتاب رد پایی از مردم و جامعه دیده نمی‌شود. برجسته‌سازی آیات قرآن و استفاده از فونت متفاوت به جذابیت و اثرگذاری کتاب کمک کرده است. نحوه ارجاع‌دهی کتاب به صورت پاورقی است و نشانی کامل هر منبع در پایین هر صفحه آمده است که به نظر می‌رسد شیوه مختار ناشر باشد اما این شیوه منجر به افزایش حجم کتاب و تکرار چندباره ارجاعات کامل منابع شده است درحالی‌که ارجاعات درون‌متنی خلاصه‌تر و اقتصادی‌تر است. ذکر معادل انگلیسی اصطلاحات در پاورقی نیز به فهم مطلب و عبارات کمک می‌کند اگرچه در انتخاب معادل‌های فارسی بعضاً از تعابیر غیررایج استفاده شده که در صورت نبود پاورقی انگلیسی، فهم مفهوم را دچار مشکل می‌ساخت. به عنوان مثال در صفحه ۲۳۳ کتاب از معادل «نفع‌انگاری» برای *utilitarianism* استفاده شده است درحالی‌که معادل‌های سودگرایی یا فایده‌گرایی به نظر رایج‌تر می‌رسد. البته در برخی از موارد معادل‌های انگلیسی در درون متن فارسی و داخل کمانک آمده است (مثلاً صفحات ۱۷۱ تا ۱۷۵) که احتمالاً ناشی از سهل‌انگاری ویراستار بوده باشد.

۵. نقد محتوایی

نویسنده با تسلط نسبتاً جامع بر نظریات غربی در باب عدالت، تلاش کرده است در مناقشات مفهومی و ارزشی در باب عدالت، موضعی مستند به اسلام اتخاذ کند. او با تسلط بر مطالعات و نظریات عدالت اجتماعی، تبیین‌های نسبتاً گویایی از دیدگاه‌های مختلف ارائه داده است و به‌جای رویکرد دانشنامه‌ای که صرفاً به بیان نظریات متعدد می‌پردازد (کاری که در کتاب قبلی خود با عنوان *نقد و بررسی نظریات عدالت* که در سال ۱۳۸۸ منتشر شده انجام داده)، تلاش کرده است آن قسمت از نظریات عدالت اجتماعی را که در چارچوب فکری خود بدان نیاز دارد، چه برای تأیید و چه برای نقادی، از دل نظریات بیرون بکشد و آن‌ها را واکاوی کند. باین‌حال، تکرر نظریات عدالت اجتماعی سکولار باعث شده است که بخش عمده‌ای از کتاب صرفاً به گزارش روایت‌های مختلف از عدالت بگذرد بدون آنکه برای مخاطبانی که به دنبال نظریه‌ای از عدالت اجتماعی مستند به اسلام هستند، آورده چندان‌ی داشته باشد.

همان‌طور که نویسنده در مقدمه متذکر می‌شود، تمرکز اصلی کتاب بر مفهوم‌شناسی و چرایی و ضرورت عدالت اجتماعی است و ورودی به عرصه «چگونگی» صورت نگرفته است. همین امر می‌تواند به‌عنوان نقص جدی در نظریه ارائه‌شده تلقی شود چرا که بسیاری از چالش‌های عدالت و محل‌های نزاع در عدالت اجتماعی در ساحت چگونگی‌ها رخ می‌دهد و بدون ورود به این ساحت، در عالمی از انتزاعات و اصطلاحات ذهنی و منقطع از واقع سیر می‌کنیم. این در حالی است که به نظر می‌رسد پس از چهار دهه تجربه حکومت‌داری توسط عالمان شیعه در قالب جمهوری اسلامی و نیاز مبرم جامعه به تبیین و تقریر نظریه‌ای از عدالت اجتماعی مطابق با زمانه و عصر حاضر، پرداختن صرف به مفهوم‌شناسی و مبنای ارزشمندی عدالت چندان راهگشا نباشد.

شاید جذاب‌ترین بخش کتاب، تبیین رابطه عدالت و شریعت باشد؛ چالشی که عموم متفکران مسلمان با آن دست‌به‌گریبان هستند و خواه یا ناخواه، باید درباره آن موضع‌گیری کنند. باین‌حال، انتخاب اصطلاح منفی «نوسلفی‌گری» برای توصیف آن دسته از جریان‌های فکری در جهان اسلام که به دنبال احیای هویت اسلامی در برابر تمدن غرب هستند، در ابتدا خواننده کتاب را به این سمت رهنمون می‌سازد که نویسنده دارای سوگیری خاصی علیه اصل احیای هویت اسلامی است. اگرچه نویسنده در ادامه کتاب و پس از تبیین نظریات سیدقطب، حساب آن را با «مدافعان جمودگرا و خشک و خشن اسلام‌گرایی» (واعظی، ۱۴۰۱، ۱۳۲) جدا می‌کند، یعنی کسانی که اسلام و حاکمیت الهی و حکومت اسلامی را در اجرای اجباری و خشونت‌آمیز

صرف احکام فقهی اسلام خلاصه می‌کنند. باین حال، اصطلاح نوسلفی‌گری دارای بار بسیار منفی است و اساساً ذهن را به سمت نگاه‌های تکفیری سوق می‌دهد که عموم مسلمانان با آن زاویه دارند و چنین نگاه‌های خشن و دور از منطق را رد می‌کنند. به‌وضوح این نوع نگاه با دیدگاه‌هایی که به‌دنبال بازخوانی معارف اسلامی و تبیین نسبت تمدن اسلامی با تمدن مدرن هستند متفاوت است.

درنهایت نویسنده اجرای شریعت را به‌تنهایی برای تحقق عدالت اجتماعی کافی نمی‌داند و معتقد است مجموعه‌ای از علوم انسانی اسلامی در کنار فقه و شریعت که نگاهی صرفاً حقوقی دارند، برای تبیین و اجرای عدالت نیاز است. ولی متأسفانه نویسنده توضیح بیشتری از نسبت این علوم انسانی با فقه ارائه نمی‌دهد. به‌عنوان مثال آیا علوم انسانی با روشی غیر از روش فقهی قابل دستیابی و کشف هستند یا خیر؟ اگر بله، وجه اسلامیت و حجیت این نظریات چیست؟ جایگاه عقل عرفی و تجربه بشری در این علوم کجاست؟ و اگر خیر، آیا همین روش مرسوم فقهی برای استخراج نظریات علوم انسانی اسلامی کفایت می‌کند یا اینکه نیازمند تعدیلاتی است؟ البته نویسنده از «فقه حکومتی» دفاع می‌کند و آن را زمینه‌ساز طرح مسائل اجتماعی و سیاسی در فقه و اصول فقه امامیه می‌داند که می‌تواند مسائل روز جامعه اسلامی را بررسی و حل کند اما در نسبت این فقه با علوم انسانی سخنی به میان نمی‌آورد.

در زمینه نسبت علوم انسانی با فقه و شریعت، چالش جدی‌تری نیز وجود دارد و آن اینکه آیا مراد از علوم انسانی، علمی به‌اصطلاح «محض» است که عاری از جهت‌گیری‌ها و ارزش‌ها و فرهنگ‌هاست یا اینکه خود علوم انسانی (یا به تعبیر دقیق‌تر، علوم اجتماعی)^۱ مشحون از ارزش‌ها و جهت‌گیری‌هایی است که قابل انفکاک از آن‌ها نیست. اگر بپذیریم که این علوم خود باردار از ارزش‌ها هستند، باید نسبت آن‌ها با فقه و شریعت به‌عنوان علمی حاوی ارزش مشخص شود. نویسنده به آرامی از کنار این بحث عبور می‌کند و توضیح نمی‌دهد که چه تلقی‌ای از این علوم دارد اما از ظاهر بحث وی این گونه به نظر می‌رسد که نوعی استقلال میان علوم انسانی و علم فقه قائل است که ریشه در تلقی پوزیتیویستی از علوم انسانی دارد درحالی‌که بسیاری از فیلسوفان علم درحال‌حاضر دیگر چنین تلقی ارزش‌خشی از علوم انسانی را نمی‌پذیرند (رک: زیباکلام، ۱۳۸۹ و همچنین: Hacking 1983؛ Foley, 1988؛ MacIntyre, 1988؛ Hausman & McPherson, 2006؛ Davidson, 2004؛ Barnes & Bloor, 1982؛ Feyerabend, 1977؛ McCloskey, 1983).

به نظر می‌رسد ناقص‌ترین بخش کتاب، فهرستی است که نویسنده از فضائل جامعه اسلامی ارائه می‌دهد. نویسنده با نگاه به منابع اصیل اسلامی، فهرستی هشتگانه را ارائه می‌دهد که «برقراری عدالت و نفی ظلم و تبعیض» در رأس آن قرار دارد و تعهد به اصول و احکام شریعت، فقرزدایی و توجه به محرومان، مردم‌داری و تأمین رضایت عامه، محترم‌شمردن حقوق و کرامت افراد، صیانت از اخلاق و معنویت اسلامی، شایسته‌سالاری در تفویض مسئولیت‌ها و اختیارات و نهایتاً تحکیم وحدت و انسجام جامعه اسلامی در ادامه آن آمده است. اولاً مواردی مانند فقرزدایی و احترام به حقوق و شایسته‌سالاری خود مصادیقی از برقراری عدالت هستند و حتی اگر دیدگاه طرفداران مشمولیت شریعت در عدالت را هم مدنظر قرار دهیم، تعهد به اصول و احکام شریعت نیز می‌تواند در ذیل عدالت تعریف شود. ثانیاً فضائلی مانند حفظ و تقویت هویت اسلامی، پاسداری از نظام اسلامی، دفاع از مستضعفان جهان، مبارزه با ظالمان و مستکبران، الگوبودن برای سایر مردم و... را نیز می‌توان به این فهرست اضافه کرد که به نظر اهمیت کمتری از این موارد هشتگانه نداشته باشد. ثالثاً با توجه به تصریح نویسنده بر اینکه «عدالت برترین ارزش اجتماعی» است، در نگاه وی عدالت ارزشی در کنار سایر ارزش‌ها تعریف شده است درحالی‌که این تلقی از عدالت که صرفاً اخلاقی است، نمی‌تواند مبنای تنظیمات اجتماعی قرار بگیرد. عدالت در ساحت اجتماع، تعیین‌کننده اولویت‌ها و حدزننده سایر ارزش‌هاست نه اینکه خودش ارزشی در کنار سایر ارزش‌ها باشد که اگر چنین باشد، دیگر نمی‌توان از عدالت به‌عنوان سازمانده نظام اجتماعی سخن گفت بلکه باید به سراغ مفهوم دیگری مانند توحید یا ولایت رفت که بتواند تمامی ارزش‌های اجتماعی را زیر چتر خود جمع کند و جامعه را به‌مثابه یک کل، سامان بخشد.

به باور نویسنده، متفکران غربی در دوران مدرن به تلقی اجتماعی-سیاسی از عدالت روی آورده‌اند که در آن فضایل و غایات کمالی نقشی ندارند اما نویسنده می‌خواهد از تلقی اخلاقی-سیاسی عدالت در سنت اسلامی دفاع کند. این گرایش با ماهیت و مفهوم عدالت اجتماعی ناسازگار به نظر می‌رسد. نویسنده بین اخلاق فضیلت‌گرا که دربردارنده دلالت‌هایی ماهوی درباره ارزش‌های اجتماعی است و اخلاق مدرن چه در شاخه کانتی و ذات‌گرای آن و چه در تلقی فایده‌گرایانه آن که صرفاً نگاهی صوری به عدالت را جانبداری می‌کنند، تفاوت قائل شده و دسته دوم را تلویحاً «نااخلاق» دانسته است! چه اینکه اگر این دیدگاه‌های فلسفی اخلاقی را تلقی‌های مدرن از مقوله اخلاق بدانیم، تمامی نظریات عدالت اجتماعی مدرن نیز ماهیتی اخلاقی-سیاسی دارند، اگرچه آنچه متفکران سکولار مدرن از اخلاق مراد می‌کنند با آنچه در

سنت اسلامی از اخلاق مد نظر است، متفاوت و متباین است. ضمن اینکه وجه تمایز «اجتماعی» از «سیاسی» نیز مشخص نیست و اطلاق عنوان «اجتماعی-سیاسی» فاقد دلالت خاصی است و به نوعی حشو به نظر می‌رسد، مگر اینکه به زعم نویسنده، تأکید بر اجتماعی به‌خاطر کنارگذاشتن اخلاق فضیلت‌گرای پیشامدرن باشد.

به‌هرحال، کنارگذاشتن فضیلت‌گرایی و نقش‌نداشتن فضایل و کمالات غایی یا به تعبیری «سعادت» در تلقی مدرن از عدالت اجتماعی، باعث نااخلاقی‌شدن آن نمی‌شود مگر آنکه دیدگاه‌های کانت و بتام و میل و دیگران را اساساً «اخلاق» ندانیم که در آن صورت جعل اصطلاح جدیدی رخ داده است که بعید است نویسنده چنین مرادی داشته باشد. از سوی دیگر، وقتی سخن از عدالت «اجتماعی» است، تقابل تلقی اخلاقی با تلقی اجتماعی، کفه ترازو را به سمت دیدگاه دوم سنگین می‌کند و چه بسا همین برداشت از عدالت اجتماعی باعث شده است غربی‌ها گوی سبقت را در نظریه‌پردازی عدالت اجتماعی از مسلمانان برابند.

مسائلی از عدالت اجتماعی که نویسنده درصدد پاسخ به آن‌هاست بیش از آنکه مسائلی «اجتماعی» باشد، مسائلی «نظری» و «ذهنی» است که عمدتاً در مجامع علمی با آن سروکار دارند. مثلاً تفکیک مفهوم‌شناسی از ماهیت‌شناسی عدالت یا اعتباری و انتزاعی بودن عدالت یا نسبت عدالت اجتماعی با عدالت توزیعی، اگرچه در جای خود مسئله مهمی است و منشأ برخی از اختلاف‌نظرها است، اما بدون ورود به ساحت اجتماع و درگیری با چالش‌های اجتماعی عدالت، پرداختن به آن‌ها چیزی جز تأملات ذهنی و انتزاعی و نامرتبط با محل نزاع واقعی نخواهد بود. به بیان دیگر، این‌گونه تقسیم‌بندی‌های ذهنی فلسفی زمانی می‌تواند دغدغه‌ای اجتماعی به شمار رود که ابتدا نظریه‌ای در باب عدالت اجتماعی مطرح شده باشد و سپس متفکرانی با نگاه درجه دو، به آن نظریه بپردازند و ابعاد و مؤلفه‌ها و مبانی آن را تحلیل و دسته‌بندی کنند. شاید این نقطه ضعف اصلی نظریه‌پردازی در ساحت علوم اجتماعی اسلامی به‌طور کلی و در عدالت اجتماعی از منظر اسلام به‌طور خاص باشد. توجه به مبانی اگرچه ضرورتی انکارناپذیر است و حتی تقدم رتبی مبانی بر نظریه نیز قابل دفاع است، اما «شروع نظریه‌پردازی از مبانی» خطایی روش‌شناختی است که از دهه شصت جریان غالب علوم اجتماعی اسلامی بدان گرفتار آمده است. این گرفتاری روش‌شناختی باعث عقیم‌ماندن این نظریات در حل مشکلات جامعه شده است و این برخلاف فلسفه وجودی چنین علومی است. نمونه آشکار این معضل را در پژوهش‌های اقتصاد اسلامی می‌توان مشاهده کرد که به‌جای نظریه‌پردازی برای حل مشکلات اقتصادی کشور، عمده تلاش‌ها صرف نقد مبانی

جهان‌شناختی، جامعه‌شناختی، انسان‌شناختی و روش‌شناختی اقتصاد سرمایه‌داری مدرن آن هم نه از یک منظرگاه واحد و در عرض آن‌ها شده است بی‌آنکه حاصلی برای حل چالش‌های معیشت و صنعت و تجارت کشور داشته باشد. آنچه حجت‌الاسلام واعظی نویسنده در کتاب مورد بررسی ارائه داده نیز از این امر مستثنی نیست. بدون آنکه نظریه‌ای مصرح و در عرصه عمل از عدالت اجتماعی داشته باشیم، غورکردن در مبانی و مبادی و مفاهیم و شناخت ابعاد و مؤلفه‌های عدالت اجتماعی به چه کار می‌آید؟ البته به‌هیچ‌وجه نمی‌توان انکار کرد که پس از تبیین نظریه عدالت اجتماعی، قطعاً ممکن است نیازمند بازگشت به تبیین و تصریح مبانی و مفاهیم باشیم اما آن بازگشت به مبانی و مفاهیم، بسیار هدفمند و مشکل‌گشا خواهد بود نه کور و بی‌هدف و ذهن‌گرایانه. این کتاب می‌توانست در هر دوره و زمان و مکان دیگری تدوین و منتشر شود و این خود گواه بر آن است که نویسنده کتاب نتوانسته است با جامعه خود و مسائل و چالش‌های آن ارتباط بگیرد بلکه صرفاً به تحلیل و بررسی دغدغه‌های ذهنی خود و البته جامعه علمی که در آن تنفس می‌کند، پرداخته است. به بیان واضح‌تر، چالش اصلی در مسئله عدالت این نیست که آن را «ارزش» بدانیم یا ندانیم؛ یا آن را فراگیر و خودبسنده بدانیم یا ندانیم! بلکه دعوا بر سر این است که چه ملاک یا ملاک‌هایی را برای عدالت در ساحت‌های مختلف زندگی مردم بپذیریم و چگونه آن‌ها را اولویت‌بندی کنیم تا در صورت تراحم ملاکات، به یک پاسخ و راهکار عادلانه برسیم. البته این کار بسیار دشوار است و به نوعی مستلزم رسیدن به فتوا است اما نظریه‌پردازی در عدالت هم چاره‌ای جز ورود به مصادیق و محل نزاع ندارد. انتظار می‌رفت که نویسنده حتی اگر به پاسخ‌های روشنی در حل مسئله عدالت نمی‌رسید لااقل صورت‌بندی خود را از چالش‌های عینی و اجتماعی عدالت بیان می‌کرد. نمونه این کار را در آثار عدالت‌پژوهان غربی به‌ویژه در کتاب *عدالت: کار درست کدام است؟* نوشته مایکل سندل (۲۰۰۹) می‌توان دید که در آن به‌صورت‌بندی مسائل روزمره جامعه خود در قالب نظریات مختلف عدالت پرداخته است و دلالت‌های هر نظریه را در آن موضوع خاص استخراج کرده است.

درنهایت، نویسنده کتاب *بازاندیشی در عدالت اجتماعی* در فصل چهارم و در مقام جمع‌بندی مباحث قبلی خود، یعنی درست در لحظه‌ای که مخاطب منتظر است با صورت‌بندی جدیدی از نظریه عدالت اجتماعی مواجه شود، صرفاً به نظریه‌ای کلی گرد از عدالت اجتماعی اکتفا می‌کند می‌پردازد و ابعادی را از عدالت اجتماعی مطرح می‌کند که خواننده را از خواندن کتاب مأیوس می‌کند. نامگذاری نظریه به «ارزش اخلاقی فراگیر و خودبسنده عدالت» با تأکید

بر اینکه «عدالت، ارزشی اخلاقی است ... [و] در ارزشمندی خودبسنده و خودکفاست ... [و] ارزشمندی و الزام‌آوری عدالت عام و فراگیر است» افزوده خاصی را بر انبوه عدالت‌پژوهی‌های انجام‌شده ندارد. نویسنده نهایتاً می‌خواهد بگوید که عدالت خوب است و فی‌نفسه خوب است. حتی نویسنده در زمینه رکن موضوعی نظریه نیز هیچ ورودی به بحث نمی‌کند و صرفاً تأکید می‌کند که عدالت اجتماعی فراتر از عدالت توزیعی است! اینکه ادعا شود

هر جا و در هر ساحت و در هر لایه از لایه‌های مناسبات اجتماعی [که] عدالت و بی‌عدالتی مصداق پیدا کرد، بار و توان اخلاقی آن، بی‌هیچ تفاوتی، تکالیف و وظایفی را برعهده می‌آورد و جانب موضوعی عدالت قابل تقیید و تقلیل و محدودسازی نیست (واعظی، ۱۴۰۱، ۲۳۴)

خودش منشأ چالش‌ها و سؤالات متعددی است که کتاب آنها را بی‌پاسخ رها می‌کند: در کدام جاها و ساحت‌ها و در کدام لایه‌ها از مناسبات اجتماعی، عدالت و بی‌عدالتی مصداق پیدا می‌کند؟ چگونه عدالت و بی‌عدالتی «مصداق» پیدا می‌کند؟ بار و توان اخلاقی عدالت و بی‌عدالتی چگونه تعیین می‌شود؟ تکالیف و وظایف ناشی از عدالت در ساحت‌ها و لایه‌های مناسبات اجتماعی چیست و چگونه تعیین می‌شود؟ این تکالیف و وظایف بر عهده چه کسانی است؟ و بسیاری از سؤالاتی از این دست که تازه نقطه شروع نظریه‌پردازی در باب عدالت اجتماعی است و کتاب درست در نقطه شروع بحث، خاتمه پیدا کرده است. امید است نویسنده محترم در آثار بعدی خود به صورت جدی و عملی، وارد چالش عدالت اجتماعی در فضای فکری و فرهنگی ایران معاصر شود و با خروج از مبادی و مباحث مقدماتی و فلسفی و ورود به ساحت نظریه‌پردازی در عدالت اجتماعی، مشخص شود آنچه ایشان از عدالت اجتماعی در ذهن دارند، جوابگوی کدامیک از نیازهای اجتماعی کشور است.

۶. نقد و تحلیل روش‌شناختی

ماهیت عدالت اجتماعی با معضلات و چالش‌های عینی اجتماعی گره خورده است و شاید کارکرد اصلی نظریه‌پردازی درباره عدالت اجتماعی پیوند دادن چالش‌ها و آسیب‌های اجتماعی با تأملات نظری و اندیشه‌ای باشد. اما کتاب مورد بررسی به جای آنکه به مسائل اجتماعی بپردازد به مسائل نظری عدالت پرداخته است. این امر احتمالاً ناشی از صبغه حوزوی نویسنده کتاب است که بیشتر از مسائل عینی، به چالش‌های نظری و انتزاعی گرایش دارد. در سنت حوزوی تمایل زیادی به مباحث انتزاعی و ذهنی وجود دارد بدون اینکه چالش‌های عینی و اجتماعی از

پایین به بالا مورد مذاقه و بررسی قرار بگیرد. این سنت فکری اگرچه بر اساس مبانی قابل دفاعی در زمینه علوم عقلی و فلسفی و کلامی شکل گرفته است اما در مواجهه با حوزه‌های اندیشه‌ورزی اجتماعی و سیاسی از جمله موضوع مورد بررسی ما یعنی عدالت اجتماعی با چالش جدی مواجه می‌شود. متفکران عدالت اجتماعی در دوران مدرن تلاش می‌کنند مبتنی بر مسئله و چالشی اجتماعی و سیاسی یا فرهنگی در باب عدالت به نظریه‌پردازی اقدام کنند اما در سنت فکری بومی حوزوی ما به دلیل دوربودن روش‌شناسی تحلیلی از معضلات اجتماعی و سیاسی و فرهنگی و شروع بحث از حوزه مبانی و اصول، رسیدن به نظریه‌ای اجتماعی و کاربردی با مشکلات جدی و حتی با شکست مواجه می‌شود. اگرچه آثار متفکرانی چون شهید‌صدر، شهید مطهری، شهید بهشتی و برخی از متفکران فعلی مانند آیت‌الله خامنه‌ای، آیت‌الله میرباقری، مرحوم آیت‌الله صدوق و... تا حد زیادی به چالش‌های اجتماعی و سیاسی و فرهنگی از پایین به بالا پرداخته و راه‌حل‌های اسلامی برای رفع آن‌ها ارائه داده‌اند اما همچنان چارچوب روش‌شناختی حاکم بر حوزه علمیه دور از مسئله و دور از جامعه و تاریخ است و این نقیصه در کتاب مورد بررسی در این مقاله به‌وضوح دیده می‌شود.

۷. جایگاه اثر در برنامه آموزشی

از آنجاکه عدالت مسئله همیشگی بشر بوده و به‌ویژه در جامعه ما گرایش‌های عدالت‌طلبانه گسترده‌ای در میان عالمان و جوانان وجود دارد، تدوین و انتشار منابع علمی قوی ضروری به نظر می‌رسد. کتاب *بازاندیشی عدالت اجتماعی* از این نظر که اولاً رویکرد ایجابی و نظریه‌پردازانه دارد و ثانیاً دیدگاه‌های رقیب و متعارف را نه به‌صورت کلی و شکلی بلکه به‌صورت ماهوی و تطبیقی حلاجی و نقد می‌کند و ثالثاً تلاش کرده است ارتباطی میان اندیشه‌های متفکران اسلامی با متفکران سکولار برقرار کند، به‌لحاظ آموزشی می‌تواند بسیار قابل استفاده باشد و دانشجویان و طلاب را در حین فراگیری اصطلاحات و مکاتب عدالت، با چالش‌های نظری و مرزبندی‌های ماهوی میان نظریات آشنا سازد. مطالعه و تدریس این کتاب زمینه را برای تأمل و تفکر در مسئله عدالت ایجاد می‌کند اگر چه ضعف پیش‌گفته در عدم تطبیق نظریه با چالش‌های عینی در اینجا نیز ممکن است رهن باشد. پیشنهاد می‌شود در صورت انتخاب این کتاب به‌عنوان منبع آموزشی، مدرسان بحث این نقیصه را با گفت‌وگوهای چالشی و ذکر مصادیق عدالت و بی‌عدالتی و کاربردهای نظریات عدالت در صورت‌بندی و حل معضلات اجتماعی جبران کنند.

۸. نتیجه‌گیری

نظریه‌پردازی در باب عدالت اجتماعی امری بسیار پیچیده و ذوابعد است و عمری به درازای زندگی فکری و علمی بشر دارد. کثرت و پراکندگی مسائل و دیدگاه‌های مطرح‌شده در طول تاریخ بشر در زمینه عدالت به‌طور کلی و عدالت اجتماعی به‌طور خاص، کمتر کسی را مایل می‌سازد که به‌صورت جدی وارد نظریه‌پردازی در این عرصه شود. این در حالی است که مسئله عدالت و عدالت‌خواهی و ساماندهی عادلانه امور اجتماعی از دغدغه‌های داغ و پرحرارت جوامع امروز به‌ویژه کشور ماست و خلأ جدی در این زمینه احساس می‌شود. از این نظر کتاب *بازاندیشی عدالت اجتماعی* نوشته احمد واعظی غنیمت بزرگی است که عرصه را برای گفت‌وگو و تبادل نظر در این زمینه باز می‌کند. این کتاب با توجه به تسلط نویسنده بر دیدگاه‌های رقیب و حلاجی موشکافانه نظریات عدالت سکولار و همچنین تطبیق نظریه عدالت با آموزه‌های اسلامی و تلاش برای تعیین ترابط آن با شریعت و فقه و علوم انسانی اسلامی، بسیار درخور توجه است و ارزش مطالعه دارد. نویسنده کتاب نظریه خود را «ارزش اخلاقی فراگیر و خودبسنده عدالت» نامگذاری کرده است و در آن به بیان ارزشمندی اخلاقی عدالت و تقدم آن بر سایر ارزش‌ها و همچنین فراگیری عدالت می‌پردازد. بالاین حال، به نظر می‌رسد عمده مباحث کتاب ناظر به چالش‌های ذهنی و نظری عدالت است بدون اینکه به مسائل اجتماعی و چالش‌های عینی در جامعه امروز توجهی شده باشد. این فقدان توجه به مسائل اجتماعی و عینی باعث شده است که محل نزاع نظریه چندان روشن نباشد. درواقع خواننده کتاب پس از اتمام مطالعه کتاب درمی‌یابد که این نظریه کدام مسئله عدالت اجتماعی را هدف قرار داده و چه آورده‌ای برای صورت‌بندی یا حل عادلانه مسائل اجتماعی و سیاسی و فرهنگی و اقتصادی به ارمغان آورده است. به نظر می‌رسد تداوم بحث در زمینه عدالت نیازمند ورود به مصادیق و شروع نظریه‌پردازی از حوزه‌های بی‌عدالتی برای مشخص شدن محل نزاع‌های فکری و اندیشه‌ای است.

پی‌نوشت

۱. معمولاً در زبان فارسی اصطلاح علوم انسانی در معنایی گسترده استفاده می‌شود به گونه‌ای که شامل علوم اجتماعی نیز می‌شود. این تعبیر به‌ویژه در زمینه علوم انسانی اسلامی کاربرد فراوانی دارد و تمامی شاخه‌های علوم اجتماعی مثل اقتصاد و سیاست و... را نیز شامل می‌شود.

کتاب‌نامه

- پورعزت، علی اصغر، احمد واعظی و غلامرضا سلیمی، ۱۳۹۲، «تحلیل و بررسی پیش فرض های ارزش شناختی عدالت سازمانی»/سلام و مدیریت، سال ۳، شماره ۵.
- محسن زاده، محمدعلی، احمد واعظی و مصطفی جعفرطیاری (۱۴۰۰)، «خاستگاه و براهین عدالت در دیدگاه رالز و علامه طباطبائی»، معرفت سیاسی، سال ۱۳، شماره ۱ (پیاپی ۲۵)، صص ۹۳ تا ۱۱۰.
- واعظی، احمد، ۱۴۰۳، عدالت اجتماعی و فکر اسلامی معاصر، قم: پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی.
- واعظی، احمد، ۱۴۰۱، «ارکان نظریه ارزش اخلاقی فراگیر و خودبسنده ی عدالت»، مجله علوم سیاسی (باقرالعلوم)، سال ۲۵، شماره ۹۸، صص ۷ تا ۲۴.
- واعظی، احمد، ۱۴۰۱، بازاندیشی عدالت اجتماعی؛ چیستی، چرایی، قلمرو، بوستان کتاب، قم.
- واعظی، احمد، ۱۴۰۰، «عدالت اجتماعی و نسبت آن با عدالت توزیعی»، مجله علوم سیاسی (باقرالعلوم)، سال ۲۴، شماره ۹۵، صص ۷ تا ۲۴.
- واعظی، احمد، ۱۳۹۸، «ظرفیت های معنویت گرایی علوی در تحقق عدالت اجتماعی»، علوم سیاسی (باقرالعلوم)، سال ۲۲، شماره ۸۵، صص ۷ تا ۲۴.
- واعظی، احمد، ۱۳۹۸، مطهری و عدالت، تهران: بنیاد علمی و فرهنگی علامه مرتضی مطهری، انتشارات ندای فطرت.
- واعظی، احمد، ۱۳۹۲، «آزادی در چارچوب عقلانیت اسلامی»، پژوهش های اخلاقی، سال ۳، شماره ۴ (پیاپی ۱۲).
- واعظی، احمد، ۱۳۹۱، «جانب هنجاری تلقی اسلامی از آزادی»، علوم سیاسی (باقرالعلوم)، سال ۱۵، شماره ۵۷.
- واعظی، احمد، ۱۳۹۰، «تحلیل رهاورد شهید مطهری در بحث عدالت اجتماعی»، علوم سیاسی، سال ۱۴، شماره ۵۳.
- واعظی، احمد، ۱۳۸۸، «عدالت و وظایف دولت دینی»، معرفت سیاسی، سال ۱، شماره ۱.
- واعظی، احمد، ۱۳۸۸، نقد و بررسی نظریه های عدالت، قم: انتشارات موسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی (ره).
- واعظی، احمد، ۱۳۸۴، جان رالز؛ از نظریه عدالت تا لیبرالیسم سیاسی، قم: بوستان کتاب قم (انتشارات دفتر تبلیغات اسلامی حوزه علمیه قم).
- واعظی، احمد، ۱۳۸۴، «نظریه عدالت در اندیشه دیوید هیوم»، پژوهش های فلسفی-کلامی، شماره ۲۴.
- واعظی، احمد و احمد اولیایی، ۱۳۹۹، «تأملاتی معرفت شناختی در باب عدالت فرهنگی»، اسلام و مطالعات اجتماعی، سال ۸، شماره ۳ (پیاپی ۳۱)، صص ۷ تا ۳۵.

نظریه‌ای غیراجتماعی در باب عدالت اجتماعی ... (علی سعیدی) ۲۵

واعظی، احمد و عبدالله عصاره، ۱۳۹۹، «نسبت میان حاکمیت الهی و حق حاکمیت انسان در پذیرش یا عدم پذیرش اراده تشریعی خداوند»، *علوم سیاسی (باقرالعلوم)*، سال ۲۳، شماره ۹۰، صص ۳۵ تا ۵۶.

واعظی، احمد و هژیر مهری، ۱۳۸۹، «چالش اخلاقی نظریه عدالت جان رالز»، *پژوهش‌های اخلاقی*، سال ۱، شماره ۲.

وحیدی منش، حمزه علی و احمد واعظی، ۱۳۹۰، «اخلاق و جایگاه آن در سیاست خارجی لیبرالی»، *معرفت سیاسی*، سال ۳، شماره ۲ (پیاپی ۶).

هاشمی کروی، سید علی اکبر و احمد واعظی، ۱۴۰۰، «بررسی نظریه عدالت اجتماعی صدرا از منظر فلسفه سیاسی»، *حکمت صدرایی*، سال ۱۰، شماره ۱ (پیاپی ۱۹)، صص ۱۷۳ تا ۱۸۶.

- Bloor, David & Barry Barnes (1982) "Rationality, Relativism and the Sociology of Knowledge", in S. Lukes and M. Hollis, eds. *Rationality and Relativism* (Oxford, Blackwell, 1982).
- Davidson (2004) "Incoherence and Irrationality", in D. Davidson, *Problems of Rationality* (Oxford, Clarendon Press).
- Feyerabend, Paul (1977) "Rationalism, Relativism and Scientific Method", in P. K. Feyerabend, *Knowledge, Science and Relativism*, ed. by J. Preston (Cambridge, Cambridge University Press, 1999).
- Foley, Richard (1988) "Different Conceptions of Rationality", in E. McMullin, ed. *Construction and Constraint: The Shaping of Scientific Rationality* (Notre Dame, Notre Dame University Press, 1988).
- Hacking (1983) "Rationality", in I. Hacking, *Representing and Intervening* (Cambridge, Cambridge University Press).
- Hausman, Daniel M. and Michael McPherson (2006), *Economic Analysis, Moral Philosophy and Public Policy*, Cambridge University Press.
- MacIntyre (1988) "The Rationality of Traditions", a chapter of A. MacIntyre, *Whose Justice? Which Rationality?* (Notre Dame, Notre Dame University Press, 1988).
- McCloskey, Donald., "Rhetoric of Economics" *Journal of Economic Literature*, Vol XXI (June 1983), pp. 481-515
- Rawls, John (1999), *A Theory of Justice*, the Belknap Press of Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts.
- Rorty (1996), "The Ambiguity of Rationality", in *Constellations*, vol. 3, no.1.
- Sandel, Michael (2009), *Justice: What is the Right Thing to Do?*, New York: Farrar, Straus and Giroux. ISBN 9780374532505.